

GALAKTIKA

416. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

NEMERE
ISTVÁN

JAMES
VAN PELT

+
CHERRYH // KOMOR
// SILVERBERG // FEDINA
// KUPRIN

A DRÓNRENDŐRSÉG KORA

HONNAN JÖNNEK A METEORITOK?

HAJÓKKAL ÜTKÖZŐ CETCÁPÁK

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

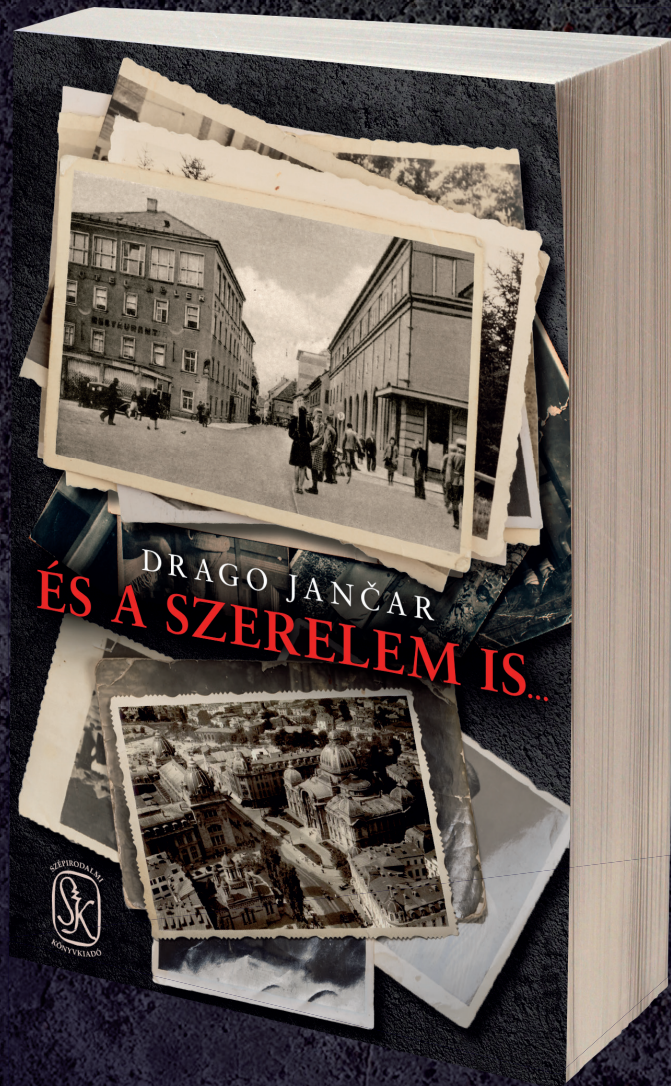
ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
1490 Ft
HAVONTA

ÁRA: 1995 FT // 8 €

LEGYŐZHETI-E A SZERELEM
A HÁBORÚT, VAGY A PUSZTÍTÁS
MINDENT MAGÁVAL RÁNT?

Keresd a Galaktikabolton:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A GALAKTIKA ünnepi számát tartja kezében a kedves olvasó!

A mostani 241. (összeségében 416.) lapszámmal ugyanis 20. éve jelentkezik kihagyás nélkül, minden hónapban a megújult Galaktika. Az 1972-ben született folyóirat 2022-ben ünnepelte alapításának 50. évfordulóját. Kuczka Péter irányítása alatt 175 lapszám jelent meg, majd a 90-es évek közepén akkori kiadója megszüntette a magazint. Úgy tűnt, még egy ilyen kimagasló kulturális teljesítmény is gazdasági megfontolások áldozatává válva szenderül jobblétre. Ám 2004-ben, 9 évnyi szünet után Burger István újraindította a lapot, s mindezt olyan sikeresen, hogy a magazin 2005-ben nyerte az Európa Legjobb Sci-Fi Magazinja díjat (immár másodszer, az első alkalom 1974-ben volt). 2019-ben Burger István főszerkesztő átadta nekem a stafétát. Megtisztelő feladat egy ilyen régi és kiemelkedő kulturális folyóirat élén állni. De az érdem nem csupán a főszerkesztőké, hanem azoké a kitűnő munkatársaké, akik nélkül egy ilyen magazin nem létezhetne. Elsősorban is Németh Attila irodalmi szerkesztő, valamint Kovács „Tücsi” Mihály tudományos szerkesztő munkája felbecsülhetetlen, továbbá Varga Balázs grafikus kreatív ötletei segítenek minket abban, hogy a Galaktika ma is, mint 50 éve mindig, generációk közös kincse legyen. És ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a lap újraindítása körül bábáskodott még Juhász György, az egykori Solaria online magazin megalapítója. Ezúton is szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak, amiért hosszú évek óta töretlen lelkesedéssel dolgoznak.

Az elmúlt húsz évben nem ültünk a babérjainkon, hanem folyamatosan törekedtünk arra, hogy a lap megőrizze fiatalos mivoltát, ráadásul a brandet új termékekkel is kiegészítettük. A korábbi MetaGalaktika mellett létrehoztuk a HiperGalaktikát, valamint a Galaktika XL változatát is, ami minden hónapban egyszerre jelenik meg a normál Galaktikával, ám kétszer annyi olvasnivalót tartalmaz. A magazin mellett egyre több könyvvel is jelentkezzünk a GFK sorozatban, melyeket megvásárolhatnak folyamatosan megújuló online boltunkban, a Galaktikabolt.hu-n.

De az, hogy a Galaktika magazin elérkezett 20 éves évfordulójához, leginkább kedves olvasóink szeretetének és hűségének köszönhető.

Dr. Mund Katalin
főszerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Molnár Andrea**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

Scifitörténelmi Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban: www.pannonia.ca** // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Petőfi Kulturális Ügynökség

Támogatja a Magyar Kultúráért Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 James Van Pelt:** Igazi kislány
26 Nemere István: Csempészek
32 C.J. Cherryh: Az egyetlen Halál a városban
48 Komor Zoltán: Tehénvadászat
74 Robert Silverberg: A csimpik pápája
94 Fedina Lídia: Vagy jól...
110 Alekszandr Kuprin: Paradicsom

CIKKEK

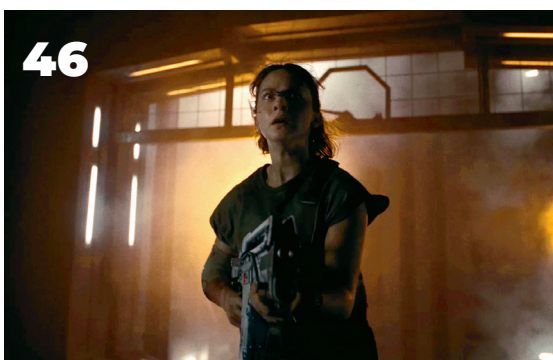
- 20 Fókusz**
24 Nemere 80
30 Színház
46 Film
71 Zöld jövő
72 Intelligens dizájn
91 Zöld jövő
92 Zene
100 Planetológia
102 Képregény

GALAKTIKA XL

- 115 Alekszandr Kuprin:** Folyékony Nap
150 Alekszandr Kuprin: Varázsszőnyeg
157 Alekszandr Kuprin: Pohárköszöntő
160 Alekszandr Kuprin: Paganini hegedűje
164 Alekszandr Kuprin: Nyerő lap
168 Alekszandr Kuprin: Kis kék lajtorja
172 Alekszandr Kuprin: Királyok Parkja
177 Alekszandr Kuprin: Horror
181 Alekszandr Kuprin: Hang odaátról
184 Alekszandr Kuprin: Ezüstoffarkas
190 Alekszandr Kuprin: Az utolsó burzsuj
194 Alekszandr Kuprin: A század szelleme
198 Alekszandr Kuprin-életrajz

20

46

71

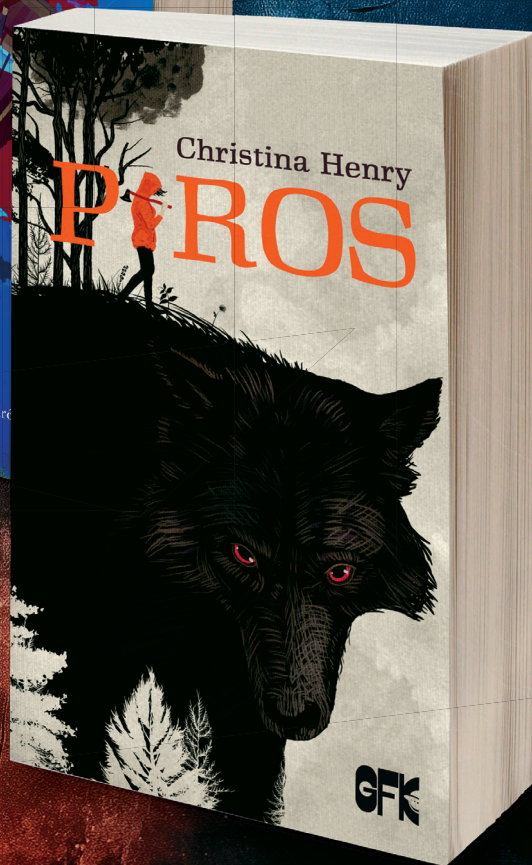

72

91

**ELJÖTT
A BORZONGÁS
IDEJE!**

**3 KÖNYV
MOST CSAK
7490 FT**

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: 2024. NOVEMBER 1–30.
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

TREVIN ELISMERÉSSEL
NÉZTE A KÖZTÜK ÉS
A FOLYÓ KÖZÖTT HÚZÓ-
DÓ GÁT TETEJÉN A HÁ-
ROM MÉTER MAGAS
ACÉLKERÍTÉST. KI TUD-
JA, MILYEN ISTENVERTE
DOLGOK MÁSZHATNAK
KI ABBÓL A FOLYÓBÓL?

JAMES VAN PELT

IGAZI KISLÁNY

A HATALMAS kamion letekert ablaka előtt a Mississippi lápvidéke rohant az éjszakában. A mocsaras vízfelületen foglyul ejtett ezüstérmeként tükröződött a horizont alján ragyogó hold, hogy aztán néhány kilométerrel később már a dombok éjfékete fái, vagy éppen a vasúti kerítések acélhálói felett jelenjen meg. A nyirkos, döglötthal- és moszatszagú levegő nehéz volt, mint egy nedves törülköző, de még így is sokkal tűrhetőbb, mint az állatkertben egy forró délutánon, amikor szinte perzsel a nap, a kiállított élőlények pedig az árnyékban lihegnek. Ezért utaztak éjjel.

Trevin percenként számolta a megtett távolságot. Átrobogtak Roxie-n, aztán egymás után Hamburgon, McNairen és Harristonon. Fayette-ben ismert ugyan egy jó kis falatot, de ahhoz le kellett volna térniük az autópályáról, és ha megállnak, belekerülnek a vicksburgi reggeli dugóba. Nem, az a legjobb,

ha továbbhajtanak egyenesen Mayersville-ig. Ott aztán majd megmentik az állatkertet.

Átnyúlt a Caprice melletti papírzacskóért. A kislány még aludt, szőke feje az ajtónak dőlt, apró kezében az *Odüsszeia* görög nyelvű kiadását tartotta. Ha ébren lenne, csak rápillantana a térképre, és máris pontosan megmondaná, hány kilométer van még Mayersville-ig, mennyi időbe telik ezzel a sebességgel odaérni, és mennyi üzemanyag marad még a tankban. Gyermeki tekintettel valósággal az üléshez szegeznék Trevint. Miért nem tudod ezt magad is kiszámolni? – kérdezné egyetlen hang nélkül.

Trevin arra gondolt, hogy kiveszi a telefonkönyvet a kislány alól. Ha nem lenne min ülnie, nem tudna kinézni az ablakon, és akkor nem okoskodna annyit. Caprice kétévesnek nézett ki, de valójában már betöltötte a tizenkettőt, és egy középkorú adóügypéd lelke lakozott benne.

A zacskó alján, egy üres fánkodoboz alatt a férfi megtalálta a húsos szendvicset. Ahogy beleharapott, a szokásos fűszerezés mellett valami enyhe, fémes ízt is érzett. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni. Jobb nem tudni, miből készülhetett, de meg mert volna esküdni, hogy az egész bolygón nem maradt egyetlen igazi tehén sem.

Egy hosszú, elnyújtott kanyar után városhatárt jelző tábla bukkant elő a sötétből. Trevin rálépett a fékre, és lelassított. A roxie-i zsaruk valósággal vadásztak a gyorskocsokra, és most nincs pénzük arra, hogy korrump rendőröket fizessenek le. A visszapillantó tükörben felbukkant a másik kamion, aztán Hardy pickupja, végül a munkások járművei zárták a sort.

Az üres kereszteződések felett sárgán villogtak a közlekedési lámpák, gondosan lezárt üzletek sorakoztak némán a maroknyi működő utcai lámpa alatt. A négy háztömbnyi belváros után lepusztult házak és lakócsiparkok következtek, tönkrement mosógépek és téglákra emelt, kerék nélküli, rozsdás kisteherautók álltak a holdfényes kertekben. Valami felugatott egy szögesdrót kerítés mögött. Trevin lefékezett, hogy közelebről is megnézhesse. Szakmai kíváncsiság. Egy igazi kutyát vett észre a tornác halvány fényében. Nehézkes járása alapján nagyon öreg lehetett. Nem sok maradt belőlük, amióta a mutagén lecsapott. Trevin eltűnődött. Vajon a kutya gazdája hogyan tudja megvédeni ezt az értékes állatot?

– Apa, ha nem szedünk össze 2600 dollárt Mayersville-ben, el kell adnunk az egyik kamiont – mondta egy bájos gyerekhang.

– Mondtam, hogy soha ne hívj apának! *Soha!* – Trevin egy ideig néma csendben figyelte egy újabb hosszú kanyar ívét. A két-sávú autópályákon nem volt leállósáv, így ha biztonságosan akart közlekedni, nagyon

kellett koncentrálnia. – Nem is vettem észre, hogy ébren vagy. Szerintem ezer dollár is bőven elég lenne.

Caprice becsukta a könyvet. A fülke sötétjében Trevin nem látta a lány szemét, de tudta, hogy olyan a színe, mint a sarkvidéki jégé.

– Az üzemanyagra igen. De hetekkel el vagyunk maradva a fizetésekkel. A munkások nem tűrnek el további késedelmeket, főleg azok után nem, amiket Gulfportban ígértél nekik. A negyedéves adót már rég be kellett volna fizetni, és ugyan a hitelezőinket az extra kamatok ígéretével egy darabig még le tudom rázni, de a szövetségiakat nem. Az állatokat körülbelül tíz napig tudjuk még etetni, a tigellának és a krokoegérnek viszont már most friss hús kell, különben elpusztulnak. 2600 dollárral a felszínen maradunk. Egy darabig.

Trevin komoran hallgatott. Már évek óta nem találta aranyosnak Caprice hangját. Ha megszólalt, szavaiból mindig gúny és megvetés áradt. Mintha az apja önbizalomhiányának egy aprócska, megtestesült szószólója lenne.

– Szóval szükségünk van 2600 dollárra... – ráncolta össze a homlokát. – Az osztva a négy és fél dolláros belépővel... az...

– Ötszázhetvennyolc. És még marad egy dollárod egy csésze kávéra is – vágta rá Caprice. – Tavaly ősszel, Ferridayben volt utoljára ekkora bevételünk, de akkor is csak azért, mert a natchezi Oktoberfestet a hatóságok bezáratták. Hála az égnek a louisianai alkoholtalalomért! Beláthatnánk végre, hogy itt a vége. Ha eladjuk a készleteket és a felszerelést, kifizethetjük a munkásokat.

A lány felkapcsolta a műszerfalból kiálló, hattyúnyakú olvasólámpát, és kinyitotta a könyvet.

– Talán kihúzzuk Rosedale-ig... – motyogta Trevin, és felidézte a hét évvel ezelőt

történeteket. A város kereste meg őt. Leveleket, e-maileket küldtek. New Orleansban aztán találkozott a rosedale-i küldöttséggel, köztük egy barna hajú szépséggel, aki vacsora közben végig Trevin combját simogatta az asztal alatt.

– Nem fogjuk! – vágta rá Caprice.

Trevinnek eszébe jutott a puha, kellemes érintés a combján. Akkor annyira meglepődött, hogy majdnem felugrott az asztaltól. Talán még el is pirult.

– A szójafesztiváltól teljesen begolyóztak. Minden szójából készült. Pite. Sör. Fagylalt.

– A férfi felkuncogott. – Hatalmasat szakítottunk. És... Emlékszel? Rosedale Szójakirálynőjével vonulhattam a városi parádén...

– Végünk van. Hütsd le magad! – Caprice fel sem nézett a könyvből.

Rosedale Szójakirálynője valóban nagyon barátságos volt, és egyben hálás is, hogy Trevin elhozta az állatkertet a városba. Va-jon még mindig ott lakik a városban? Megkereshetné.

– Ha eljutunk a szójafesztiválra, minden rendben lesz. Elég egy jó nap, és minden rendbe jön. Lefestem a kamionokat. Az emberek szeretik, ha megjelenünk a városban, és szól a zene. A világ legnagyobb, utazó, mutáns állatkertje. Emlékszel, hogy a Newsweek is lehozta a sztorit? Istenem, mi-csoda nap volt...

Trevin újra kinézett az ablakon. A hold most úgy gurult előttük a horizonton, mint egy nagy strandlabda. Vagy mint egy kifényesített keréktárcsa, amely velük együtt gördül az éjszakában, harminc kilométerre nyugatra a Mississippitől. Érezte a tenger felé hömpölygő folyó szagát. Miért kételkedik mindig a lány? Majd én megmutatom neki, gondolta. Letörlöm azt az öntelt vigyort a kislánys arcáról. Megmutatom neki Mayersville-ben is, aztán Rosedale-ben is.

A pénz nem fog elférni az asztalon, zsákokba kell gyömöszölni. Majd meglátja. Vigyorogva beleharapott a szendvicsbe, és már egyáltalán nem érdekelte a furcsa mellékíz.

A karaván fél tizenegykor hajtott be Mayersville-be, és Trevin azonnal a plakátokat és szórólapokat kereste. Két héttel korábban egy egész doboznyt küldött ide belőlük, és ha a fickó, akit felbérelt, elvégezte volna a munkáját, akkor most mindenhol plakátokat kellene látnia. Mindössze egyet talált – azt is félig letépve. A legtöbb hirdetemény a Déli Regionális Softball Bajnokságra érkező csapatokat köszöntötte, a szállodák bejáratán MEGTELT táblák lógtak. A tömeg tehát itt volt. Bekapcsolta a zenét, és a kamion tetején felbömböltek a hangszórók. Az állatkert megérkezett a városba, gondolta. Gyertek, nézzétek meg az állatkertet! De a fodrászüzlet előtt ülő pár vénemberen kívül, akik érdeklődés nélkül figyelték őket, úgy tűnt, senki sem vette észre a bevonulásukat.

– Egész nap nem nézhetik a meccseket, Caprice. Valamit csinálniuk kell a mérkőzések között.

A lány felhorkant, de egy pillanatra sem nézett fel a laptopjából. A bevételeket és a számlákat ellenőrizte a kettős könyvitelben.

A park a város északi szélén, a sportpályák mellett terült el. Egyenruhás férfi állt a bejáratánál, és ahogy megálltak, azonnal fellepett az ajtó lépcsőjére. A feje éppen az ablak aljáig ért.

– Száz dollár a behajtás – mondta. Az arcát elrejtette egy széles karimájú szalmakalap, amely úgy nézett ki, mintha már többször körbeutazta volna a bolygót.

Trevin dobolni kezdett az ujjaival a kormánykeréken, de próbált nyugodt maradni.

– Előre kifizettük a helyet.

A férfi megvonta a vállát.

– Száz dollár, vagy máshol vernek tábort.

Caprice négykézlábra ereszkedve áthajolt Trevinen, és elmélyített hangon megszólalt.

– A csekket a Mayersville-i Közterület-felügyeletnek vagy Issaquena megyének állítsuk ki?

A férfi felkapta a fejét, mielőtt még Caprice eltűnhetett volna az ablakból. A hatvanéves arc ugyanolyan viselkedésnek tűnt, mint a szalmakalap.

– Késspénz. Semmi csekk.

– Gondoltam... – biccentett a lány Trevinnek, és hátrébb húzódott az ablakból. – Adj neki egy húszast. Remélem, hogy a megrendelt mobilvéccék és az elektromos csatlakozók a helyükön lesznek.

Trevin kidobott egy összehajtogatott bankjegyet, az egyenruhás még röptében elkapta, aztán leugrott a járműről.

– Hány éves a kislánya? – kérdezte odalentről.

– Egymillió-tíz, seggfej – mondta Trevin, és gázt adott. A teherautó lassan gurulni kezdett. – Mondtam már, hogy ne mutogasd magad! Bajba kerülünk, ha a helyiek megtudják, hogy egy mutáns vezeti a könyvelést. Tudod, milyenek itt a munkaügyi törvények. Egyébként is, miért mondtad, hogy adjak neki pénzt? Abból húszasból két napra elegendő húst vehettünk volna!

Caprice térden állva bámult ki az ablakon.

– Ő felel ezért a területért. És a felügyelőkkel jóban kell lenni. Hé, nézd csak, egy kicsit rendbe hozták ezt a helyet! Legutóbb egy erdősáv volt köztünk és a folyó között.

Trevin a kormányra dőlve erőlködött. Kis sebességnél nem volt könnyű bekanyarodni a kamionnal.

– Fák és bozót mellett nem lehet softballozni. Ha a növényzetbe ütsz egy labdát, soha nem találod meg.

A park széle lágyan lejtett egy gátig, azon túl már a Mississippi folyt. Az alig százmé-

teres enyhe lejtőn a délelőtti hőségben undorító, szürke habcsikok szikkadtak. Egy fekete uszály haladt felfelé a folyón, de olyan távol, hogy nem hallották a hangját. Trevin elismeréssel nézte a köztük és a folyó között húzódó gát tetején a három méter magas acélkerítést. Ki tudja, milyen istenverte dolgok mászhatnak ki abból a folyóból?

Mint mindig, a nap nagy része most is az építéssel telt. Először a hatalmas ketrecekbe zárt, átforrósodott bundájú, a mosatlan ketrecfenéktől bűzlő nagyobb állatokat emelték le a pótkocsikról. Az elgyötört, betegnek tűnő tigella – egy hosszú lábú, patás, rövid nyakú, borotvaéles fogú és félelmetes arcú állat – meg se mozdult, amikor leeresztették a ketrecét. Halk huhogására Trevin ellenőrizte a vizét.

– Teríts rá egy ponyvát! – mondta a nagydarab, mogorva, kifordított rockerpólót viselő Hardynak. – Abban a pótkocsiban akár ötven fok is lehetett...

Aggódva nézte az állatot. Amerika első mutánsát egy illinois-i farmról szerezte be – még mielőtt a mutagént felismerték és elnevezték volna. Még mielőtt járvány lett belőle. A tigella testvére is bizarr külsővel született: vaskos lábakkal, pikkelyes bőrrel és hosszú, vékony, agárszerű fejjel, de a farmer agyonverte, mire Trevin megérkezett. Az anyjuk – egy közönséges tehén – tompa zavarodottsággal nézett a torzszülőtteire.

– Mi a fene baja van a teheneknek?! – kérdezgette értetlenül a gazda, de aztán hamar elkezdtek alkudozni. – Ha megint ilyen furcsa kinézetű állat születik, felhívom – bólogatott a férfi, a bankjegyeket számolgatva.

Trevin üzletet szimatolt. Mivel 20 dolláros belépőt kért, júniusban és júliusban heti 10 000 dollárt kaszált, miközben egy pickup platójáról mutogatta a tigellát. Lehet, hogy nem vagyok túl okos, de azt tudom, hogyan ↪

kell pénzt csinálni, gondolta elégedetten. A nyár végére megalapította Dr. Trevin Különleges Utazó Állatkertjét. Ez az az év volt, amikor már Caprice is vele utazott, mert az anyja belehalt a szülésbe. Augusztus felé jártak, éppen Senetobiából hajtottak Memphisbe, amikor tizenegy hónapos korában Caprice kimondta az első szavakat.

– Nyolcvannál nem léped túl a megengedett sebességhatárt?

Már akkor is volt valami gúny és cinizmus a hangjában. Trevin majdnem összetörte a pickupot.

Leemelés közben a krokoegér előbb szőrös, hosszúkás pofájával döfködni, majd visszorogva harapdálni kezdte a rácsot. Ahogy kétszáz kilójával a lezárt ajtóknak rontott, a munkások majdnem elejtették a ketrecet.

– Vigyázzatok a kezetekre! – kiáltott Hardy az embereire. – Nem akarok ceruzát ragszogatni a csonkjaitokra, hogy írhattok az anyátoknak!

Lassan a többi állatot is leemelték. Először egy süngyikot, aztán egy kecskebéka torz utódját, amely, ha árnyék vetült rá, felfújta nyálkás, tüskés bőrét, majd egy pulykaméretű, négy lábú, gyöngyházfényű szarva alatt irizáló tollait borzoló libakornist, és végül az összes többi mutáns, macskák, mókusok, lovak, majmok, fókák és más állatok felismerhetetlen leszármazottait, amiket Trevin gyűjtött az állatkertjébe. Kennelek, ketrecek, akváriumok, terráriumok, karámok, madárkalitkák, pányvázó karók – minden a helyére került.

Napnyugtára az utolsó állatot is elhelyezték és megettették. A kamionokon színes zászlók lengtek, a hosszú póznák tetejére felkerültek a hangszórók.

A felügyelő végigsétált a ketrecek között. Kezét olyan mélyre dugta a zsebébe, mintha a nap korábbi részében nem is vette volna elő.

– Jobb lesz, ha naplemente után a kamionokban maradnak.

– Miért? – kérdezte Trevin gyanakodva.

A férfi állával a lenyugvó nap fényében vörösen izzó Mississippi felé biccentett.

– A víz szintje pár napja nagyon megemelkedett, és átcsapott a kerítésen. A gát kitartott, de a mutánsok most már ezen az oldalon is felbukkannak. Egy pocsolyába se lehet belelépni anélkül, hogy valami meg ne harapná az embert. A milicisták mindennap járják a partot, hogy kinyírják a veszélyesebb dögöket, de ez a folyó rohadt nagy. Van fegyverük?

Trevin vállat vont.

– Csak baseballütők. De talán szerencsénk lesz, és befoghatunk valamit az állatkertbe. Sok embert várnak a softballtornára?

– Harminckét csapat van. Hajókkal kellett lelátókat hozatnunk.

Trevin bólintott. Ha korán reggel elkezdi a zenét, az talán idevonzza a meccsre váró embereket. Nincs jobb egy kis reggeli szórakozásnál, mielőtt még beköszönt a hőség. Néhány perccel később a felügyelő már el is tűnt a távolban. Trevin örült, mert az volt a határozott benyomása, hogy a férfi ellopható dolgokat keresett.

Vacsora után Caprice rövid lábain nagy nehezen felmászott a felső ágyra. Trevin lerúgta magáról a takaróját. Már tíz óra is elmúlt, de még mindig 32 fok volt, és a levegő meg sem mozdult. Az állatok elcsendesedtek a ketrecekben. Csak a tigella nem aludt: egyik hosszú, bűgő huhogás követte a másikat. A lány, dallamos hang egyáltalán nem illett rémisztő külsejéhez.

– Caprice, holnap meg kell húznod magad. Nem viccelek! – mondta Trevin, miután lekapcsolta a villanyt. – Nem akarom, hogy elriaszd az embereket.

A lány szipogni kezdett a sötétben.

– Nevetséges, hogy éppen én nem mutakozhatok egy mutáns állatkertben! Belefáradtam, hogy szörnyszülöttként bujkáljak. Ötven év múlva egy sem marad belőletek. Akár el is fogadhatnátok az elkerülhetetlent. Én vagyok a jövő. Ezt be kellene látnotok.

Trevin a feje alá tette a kezét, és a fenti matrac alját bámulta. Az ablakokra szerelt rácsokon keresztül beszűrődött a Mississipp-i csobogása. Valahol a távolban felvonyított egy állat, a hangja egy fütty és egy köhögés keresztezésének tűnt. Megpróbálta elképzelni, mi adhat ki ilyen hangot.

– Az emberek nem szeretik az emberi mutánsokat, legalábbis azokat nem, amelyek embernek néznek ki – mondta végül.

– De miért? – kérdezte a lány. A hangjából most eltűnt a gúny. – Ha megismernének, rájönnének, hogy egyáltalán nem vagyok rossz. Beszélgethetnénk könyvekről vagy filozófiáról. Nem csak egy test vagyok. Van elmém is.

Az állat újra és újra felvonyított a sötétben, mígnem a hangja hirtelen bugyborékolásba fulladt. Hangos fröcskölés, majd egy utolsó csobbanás jelezte a lény halálát.

– Azt hiszem, éppen ez riasztja meg őket, Caprice.

– Téged is megriasztalak?

A fülke félhomályos belsejében a kérdés pontosan úgy hangzott, mintha egy kétéves gyermek tette volna fel. Trevin felidézte azt az időszakot, amikor Caprice még kicsi volt. Amikor még senki sem tudta, hogy nem átlagos gyermek, hogy soha nem fog „felnőni”, és hogy a DNS-e szerint nem is ember. Caprice akkor még nem beszélt gőgösen, és nem nézte hülyének a gombszemével. Akkor még ő sem tiltotta meg neki, hogy apának szólítsa. Akkor még úgy vélte, hogy egy kicsit hasonlít az anyjára. Estéknként boldogan fésülgette a kislány haját, és amikor végre

EGYÜTT, KÖZÖSSÉGBEN! PASARÉTI KÖZÖSSÉGI HÁZ

**KONFERENCIATEREM, KISTERMEK, TORNATEREM,
TERÁPIÁS SZOBA, ALKALMI IRODAHELYISÉG,
TETŐTERASZ, PARKOLÓ BÉRLÉSE** családi és céges
rendezvényekre, workshopokra, konferenciára, előadó-
estekhez, csapatépítő tréningekre, filmforgatásokra,
filmvetítésekre, előadói próbahelyiségek

📍 1026 BUDAPEST, PASARÉTI ÚT 102.

✉️ INFO@PKH.HU ☎️ +36 20 620 8176

elaludt, az ajkai szétnyíltak, hogy a száján vegye a levegőt, akárcsak az anyja. Összeszorult a torka, ha ezekre a napokra gondolt.

– Nem, Caprice. Egyáltalán nem.

Órákkal később, jóval azután, hogy Caprice elaludt, Trevin is nyugtalan álomba merült. Nedves szaunatorülközőkkel fojtogatták, és amikor végre nagy nehezen kiszabadult alóluk, a hitelezői álltak körülötte. Fizetési felszólításokat lobogtattak, és egyetlen ember sem volt köztük.

Hajnalban kelt, és elkezdte az etetést. A munkaideje fele abból állt, hogy kitalálta, melyik állat mit egyen. Attól, hogy a szülő például egy igazi ló volt, még nem biztos, hogy a mutáns csikója fűvel táplálkozott. Caprice bonyolult táblázatokat vezetett az adott mutáns súlyáról, az elfogyasztott táplálékmennyiségről, és hogy milyen vitaminkiegészítőket kell kapnia, de az ál- ↪

latkert működtetéséhez nélkülözhetetlenek bizonyultak a gyakorlati megfigyelések is. Trevin egy vödörnyi kukoricacsutkát öntött a disznóteve karámjába. A lény szuszogva kíváncszorgott az óljából. Nem hasonlított se disznóra, se más, Trevin által ismert állatra. Hálásan nézett a férfira csészealjra emlékeztető szemével, aztán a vályúba temette a pofáját.

Trevin elindult a sorok között. Az egyik ládában lisztkukacok hemzsegték. A következőben gabona. Csontok a vágóhídról. Kutyatáp. Döglött halak. Kenyér. Gabonapehely. Fonnyadó zöltségek. Zab. A tigella gyanakodva szaglászta a sült húst, amit bedobott neki. A macskáéra hasonlító, puha, rózsaszínű nyelvvel előbb megnyalta, aztán leharapott belőle egy darabot, megrágta, és elégedetten felhuhogott.

A sorok végén, a folyóhoz legközelebb eső részen két kisebb ketrecet feldöntöttek és összetörték. Húscafatok és fekete vér borították az elgörbült rácsokat. A két vak, csupasz bőrű, madárszerű teremtmény eltűnt. Trevin nagyokat sóhajtva körbejárta a ketreceket, és alaposan szemügyre vette a talajt. Egy harminc centiméteres, négyujjú, karmos, úszóhártyás lábnyom árulkodott a tettesről. Néhány további egyenesen a folyó felé vezetett. Megtapogatta az egyik nyomot, talán fél centiméter mély lehetett. A talaj nedvesnek, de szilárdnak tűnt. Sok erőt kellett kifejtenie, hogy az ujját fél centiméter mélyre nyomja. Elgondolkodott az ismeretlen lény súlyán, aztán úgy döntött, hogy a kisebb ketreceket esténként visszateszik a kamionokba. Ez persze több munkát jelent. Ismét felsóhajtott.

Nyolc órára megteltek a park túloldalán lévő sportpályák. A játékosok a kerítések előtt melegítettek, miközben elkezdődtek az első meccsek. Sátrakat állítottak

fel a csapatoknak és az éhes vendégeknek. Trevin elmosolyodott, és bekapcsolta a zenét. A kamionokról transzparenszek lógtak. DR. TREVIN KÜLÖNLEGES UTAZÓ ÁLLATKERTJE. NÉZZE MEG A TERMÉSZET FURCSASÁGAIT! TANULÁS! SZÓRAKOZÁS! Délig tizenöt látogató érkezett.

Hardyra bízta a jegykezelést, ő pedig megrakott egy dobozt szórólapokkal, tűzőpisztolyt akasztott az övére, és a sportpályákhoz sétált osztogatni. A nap fülledt kemenceként ontotta a meleget. A pályán lévő játékosokon kívül mindenki a sátrak vagy a hatalmas árnyékolók alá menekült. Többen megkínálták sörrrel, egyet el is fogadott, de a páratartalomtól összeráncolódott szórólapjai összegyűrve tűntek el a székek alatt és a hűtőládák mögött.

– A bajnokság első napján kedvezményt adunk! – kiáltotta. – A belépő csak két dollár! Vagy három, ha elhozod egy barátodat is! – Átizzadt inge a hátára tapadt. – Napnyugta után is nyitva leszünk, amikor hűvösebb lesz. Ezeket a látványosságokat nem szabad kihagyni, emberek!

Egy húszas éveiben járó, napbarnított arcú szőke nő Trevinre nézett.

– Még én fizessek azért, hogy emlékeztess erre a szörnyűségre?! – Összegyűrte és megszire hajította a szórólapot. A földön ülő csapattársa egy sört tartott a két térde között.

– Hagyd békén, Doris! – mondta. – Csak próbál megélni.

– A Newsweekben is voltunk. Talán halottatok rólunk – felelte Trevin.

– Lehet, hogy később átjövünk, haver – mondta a földön ülő játékos.

Doris is felpattintott egy dobozt.

– Ja, lehet. De az is lehet, hogy délután havazni fog.

– Még az is lehet – mondta Trevin kedvesen, és a város felé vette az irányt. A nap

valósággal égette a tarkóját. Alig tett meg száz métert, már azt kívánta, bárcsak hozott volna kalapot, de túl meleg volt ahhoz, hogy visszaforduljon.

Az első telefonpóznára feltűzött egy szórólapot. Ez az, csak egy kis reklám kell, és máris dőlni fog a pénz, gondolta magában. A járda felett remegett a levegő a hőségben. Oszloptól oszlopig haladt. Elhagyott egy szerelvényboltot, egy kocsmát, egy baptista templomot – ENGEDJÉTEK HOZZÁM A KISDEDEKET¹, hirdette a fényreklámja –, egy biliárdtermet és egy autószerelő műhelyt. Minden üzletbe besétált, és megkérte a tulajdonost, hogy rakja ki a szórólapját. A legtöbbjük megtette. A főutca mögött háztömbök sorakoztak. Trevin felfelé kanyarodott az egyik utcán, majd lefelé a másikon, kitűzte a maradék szórólapokat, és elismeréssel figyelte az ablakokra feszített acélrácsokat. Manapság nem lehet elég óvatosnak lenni. Az arca úszott a verejtékben. Úgy érezte, hogy a sör kipárolgott a bőrén át, és ragacsos mázba borította a testét. A nap kibírhatatlanul égette a hátát. A bűvös szám öt-hét-nyolc, ismételte. Úgy lüktetett benne, mint egy dal. Legyen kereken hatszáz! Hatszázan jöjjenek el az állatkertbe, jöjjenek el az állatkertbe, jöjjenek el az állatkertbe.

Amikor végre visszaért a parkba, a nap már lefelé tartott a horizonton. Szédelegve vánszorgott, de az összes szórólapot kihelyezte.

Mire beesteledett, Trevin már a jegypénztárnál várakozott tűzpiros, arany vállpántos igazgatói egyenruhájában. Kinyitotta a pénztárgépet, és örömmel hallgatta a csilingelését: a jegyurigák készen álltak. A hangszórókból szólt a zene, szentjánosbogarak ragyogtak a folyó feletti sűrű sötétben. Furcsa, gondolta, hogy a mutagén csak a nagyobb gerinces állatokra hatott, a

kisemlősökre, a gyíkokra, a kisebb halakra, a rovarokra és a növényekre nem. De mivé is mutálódhatna egy rovar? Eleve rondán néznek ki. Elnevette magát, amikor eszébe jutott a járdán dúdolt dallam: hatszázan jöjjenek az állatkertbe, jöjjenek az állatkertbe, jöjjenek az állatkertbe.

Türelmetlenül figyelte az országúton haladó autókat, várta, hogy lelassítsanak a bekanyarodáshoz.

Napnyugtától éjfélig húsz látogató váltott belépőt, többségük softballos volt, akik rájöttek, hogy Mayersville-ben nincs éjszakai élet. Sötét felhők takarták el az égboltot, és távoli villámok cikáztak acélszínű gyomrukban.

Trevin gondterhelten pörgette a kezében az egyik jegyurigát. Kifelé menet egy öreg farmer házaspár csoszogott el mellette, ruhájukon a Mississippi gazdag termőföldje hagyott kimoshatatlan foltokat.

– Furcsa állatai vannak, uram – mondta a vénember. A felesége bólintott. – De egyik sem olyan furcsa, mint azok, amiket az elmúlt években a földjeimen láttam kóborolni. Már nem is emlékszem, hogy az igazi állatok hogy néztek ki...

– A földjeink túl közel vannak a folyóhoz – tette hozzá a felesége. – Látja, az már ott a mi házunk – mutatott egy kis tanyára közvetlenül az utolsó sportpályán túl. Trevin azon tűnődött, vajon visszahozák-e a tornácukra ütött labdákat.

Szomorúan megsimogatta a pénztárgépben heverő néhány bankjegyet. A pénz nem fog elférni az asztalon... Zsákokba kell gyömöszölni... Az idős házaspár visszanezett az állatkertre. Trevint a szüleire emlékeztették. Nem a külsejük, hanem a türelmük. Soha nem siettek sehova.

Nem akart beszélgetni velük, de úgysem volt más dolga.

↪